

Dag 730 – zondag 28 december

We sluiten ons weekend af met (nog) een etentje. Vandaag komen mijn ouders en de mama van Bart bij ons thuis eten. Zo kunnen de drie viervoeters in hun vertrouwde domein blijven.

Het worden echte verwenmomenten. Alle drie zetten ze hun beste pootje voor om zoveel mogelijk knuffels te krijgen van mijn pa. En papa bezwijkt voor allemaal. 😊

Gelukkig dat we met deze feesten zoveel woefies in huis hebben. Het zet ons aan om er de calorieën toch wat te gaan afwandelen.

We maken een rustige avondwandeling, helemaal suf gegeten en gedronken. Het doet ons een wereld van deugd maar wat is het koud!!

Zorra's stoelgang is terug normaal. Ik vrees dat ik haar de eerste keren gewoon te veel eten heb gegeven. Ik heb haar gewicht duidelijk overschat. Foei Veerle toch.

Lagun loopt bij Bart. Hij heeft zijn harnasje aan om Barts rug wat te ontzien en loopt wat gek. Hij probeert steeds rechts van Bart te komen. Maar waarom? Dat is hij echt niet gewoon...

Dag 731 – maandag 29 december

Ik werk thuis vandaag maar van uitslapen komt niks in huis want Lagun zet het op een huilen zodra Bart naar zijn werk vertrekt voor de vroege shift.

Zuchtje.

Hij eet wel goed en het lijkt me dat hij steeds voller wordt en zijn vachtje opnieuw betert, meer glans krijgt en zachter wordt. Oef.

Hopelijk betekent dit dat hij terug beter in zijn vel zit. Ik was namelijk niet de enige die me zorgen maakt om de kleine man de laatste tijd. Op de kerstmarkt hoorde ik dat Carl, de hondengedragstherapeut van de spelklasjes, ook al had opgemerkt dat hij vond dat er iets niet pluis was met Lagun. Dat Lagun er niet gelukkig uit zag. En ook al vermoedde ik dat zelf al een tijdje, het deed me toch geen deugd om dat van zo iemand te horen. Zou het mijn schuld zijn? Doe ik niet genoeg met Lagun? Of net te veel? Krijgt hij niet het juiste eten? Heeft hij pijn? Vindt hij het niet leuk om de enige hond thuis te zijn? Oh, kon je het me maar vertellen kereltje...

Lagun en Zorra vallen steeds minder uit naar elkaar. De aansteker wordt stevast berispt, ongeacht wie het is. 's Namiddags berispt Lagun zichzelf al spontaan wanneer hij naar Zorra uitvalt terwijl hij toch wel in haar mandje lag en zij kwam voorbij gewandeld. Ik hoef zelfs niet meer in te grijpen. Lagun valt uit, ziet dat ik hem ga berispen, trekt zich ogenblikkelijk terug en gaat met een blik van geslagen hondje op zijn kussen liggen.

Tegen de avond komen mijn nichtjes. Ze blijven logeren. Ik voelde me aanvankelijk wat schuldig omdat ze het bij ons wel saai moeten vinden (geen speelgoed, ik moet werken overdag...) maar de drie viervoeters in huis blijken meer dan voldoende compensatie en na uren geknuffel, geravot en wissel van schoot, kruipt iedereen tevreden maar vermoeid in zijn respectieve bed of mand.

Dag 732 – dinsdag 30 december

Deze nacht ben ik beneden komen slapen. Bart lag concert te geven, de meisjes sliepen al in de logeerkamer... Er zat niks anders op dan het erop te wagen en me in de zetel te gaan installeren. Ik laat Lagun weliswaar uit zijn bench voordat hij zijn twee andere vriendjes aanzet met een eigen concert.

Kasper heeft gisteravond zijn stemmetje al meer dan genoeg laten horen. Of was het Zorra?

Ik werk thuis vandaag. Gelukkig is Bart er wel nog tot een uur of twee om de meisjes te entertainen. Al is hij nu niet topfavoriet. Neen, nonkel Bart moet wijken voor knuffelmonster Zorra. 's Ochtends gaan ze met zijn allen wandelen en kan ik naarstig voortwerken. Ik haast me wat zodat ik op een mooi uur kan stoppen en met de meisjes kan gaan zwemmen. De viervoeters mogen - terwijl wij in de hel vertoeven, pardon: ik bedoel in Rozenbroeken – uitrusten in hun respectieve benchen. Ik vertrouw ze nog niet voldoende om ze allemaal samen in de living te laten.

Ik heb uitgelegd aan de meisjes dat Lagun en Zorra soms wat grommelen tegen mekaar en dat ze moeten opletten wanneer Zorra in de zetel zit bij hen en Lagun in de buurt komt. Maar is dat nog wel zo? Het valt me op dat Mauri Zorra zomaar voor de neus van Lagun op de grond mag neerzetten. Die kindse onschuld toch. Zij is zich van geen kwaad bewust. En de viervoeters pikken dat op precies. Er geschiedt dan ook geen kwaad. Daar kan ik alweer van leren zie.

Dag 733 – woensdag 31 december

Gisteravond heb ik Elena en Mauri opnieuw bij hun mama gedeponeerd en vandaag keert ook Zorra terug naar haar eigen nestje. Het voelt weer even wat leger in huis. Lagun en Kasper wachten buiten terwijl Zorra wordt herenigd met haar baasjes om zo geen jalouse taferelen te krijgen maar wanneer ze na haar vertrek terug binnen mogen, lijken ze haar meteen te gaan zoeken. Zouden ze haar missen? Het heeft even geduurd voordat de dame ontdooid voor hun charmes maar uiteindelijk speelden ze toch alle drie samen...

De heren profiteren ervan om nog wat uit te rusten tegen vanavond. Niet dat ze weten dat het een letterlijk en figuurlijk gevulde nacht zal worden natuurlijk. ☺ We gaan oudejaar vieren bij vrienden.

In totaal twaalf schoten om op te zitten voor Kasper. Enfin, elf, want een van de gasten is doodsbenauwd van honden. Ik houd Lagun dan ook het grootste deel van de avond aan de lijn bij mij maar hij lijkt daar niet om te malen. Zo nu en dan komen Sam of Bo (de dochttertjes des huizes) eens vragen of ze met Lagun mogen gaan 'wandelen' en dan mag hij zijn pootjes strekken door de living en de keuken. Hij doet dat bijzonder netjes, zonder de jongedames omver te sleuren of eten te pikken onderweg en wanneer hij terug bij mij wordt afgeleverd gaat hij erbij liggen.

Omstreeks elfen hoor ik dat ze beginnen vuurwerk te testen, net wanneer ik Lagun even uitlaat. Hij krimpt ineen van bij het eerste schot. Verdorie toch hé, hij had vroeger nooit schrik van knallen – tot die vervloekte betoging op 15 november. Bedankt stakers...

Het wordt uiteindelijk vijf uur in het nieuwe jaar voor we ons bedje bij An en Andy zien. Onze vrienden waren zo vriendelijk om Lagun en Kasper toe te staan in hun huis, wij zijn zo vriendelijk om de woefies in een bench te houden 's nachts.

Tegen al mijn verwachtingen in verloopt dat heel sereen. De twee kameraden schurken tegen elkaar aan en laten ons toch een paar uur knurren in het twijfelarbedje van Sam.

Dag 734 – donderdag 1 januari 2015

Doodmoe komen we iets na de middag terug thuis. Het was een uitermate kort nachtje en de woefies slapen de middag weg. 's Avonds maken we nog een wandeling tot bij de moeke van Bart. Het gras is daar ook dit jaar nog steeds groener dan bij ons want wanneer Lagun Kasper de tuin laat zien, beaamt Kasper dat het fan-tas-tisch gras is. Ze gooien zich er werkelijk op en kruipen krabgewijs op hun ruggen het hele grasperk af voordat ze elkaar dolenthousiast achterna hollen. Een lust voor het oog.

Minder plezant – voor de armen dan – is dat Lagun me de hele weg naar huis de arm uit de kom wil sleuren... Er staat weer eens een windje hoor...

Dag 735 – vrijdag 2 januari

Lagun en Kasper gunnen me een goede nachtrust. Mijn grote ventje heeft geen geluk vandaag helaas en moet de vroege op maar ik mag van mijn twee kleine kereltjes wel nog even onder de wol blijven.

Lagun eet bijzonder traag in zijn bench vandaag. Kasper heeft zijn kommetje al lang uit en ik laat die dan ook al in de tuin terwijl ik de bench van Lagun open maak. Ogenblikkelijk begint Lagun de rest van zijn ontbijt op te smikkelen maar hij laat een paar brokken rijst liggen. Tja, van proper eten heb ik nog niks gezegd natuurlijk...

Ik laat Kasper terug in huis en die rent uiteraard recht Laguns bench in. En dan worden die paar korreltjes rijst die Lagun eerst niet moest hebben ineens een delicatessen. Lagun reageert opnieuw jaloers en valt uit naar Kasper maar met 1 keertje mijn stem te verheffen, druipt hij af. Vrouwtje zal wel kuisen.

Ik moet mijn treinabonnement nog laten verlengen tegen maandag en beslis om de twee viervoeters mee te nemen naar het station. We wandelen, het is immers prachtig weer. Warm zelfs. Twintig minuten wandeling later moeten we echter vaststellen dat het station gesloten is vandaag. Tja, goed Veerle, dat was natuurlijk wel te verwachten. We maken rechtsomkeer maar om het toch wat boeiender te maken, neem ik niet het gewone wandelpad maar het mountainbikepad dat door de bossen slingert. Het is alsof we een magische poort doorstappen want zodra ik een voet zet op het meer dan glibberige mountainbikepad beginnen Lagun en Kasper te sleuren alsof hun leven ervan afhangt! Het ligt zo al glad en ik heb alle moeite van de wereld om me recht te houden. Maar ik doe het. En we genieten uiteindelijk alle drie van wat lichamelijke inspanning in deze bourgondische tijden. Zodra we het pad verlaten, stappen we weer een magische deur door: de deur van het netjes naast de mens stappen. Die poort neem ik liever. ☺

Dag 736 – zaterdag 3 januari

Ook vandaag mag ik uitslapen van de woefies nadat Bart naar zijn werk is vertrokken voor inventarisdag. Mijn blaas speelt echter spelbreker en maakt me wakker deze keer.

Zodra ik beneden kom, begint Kasper te piepen. Hij eet goed dus daaraan ligt het niet. Hij doet zijn plasje in de tuin maar een grote boodschap zit er niet in. Die houdt hij doorgaans liever voor op de

ochtendwandeling. Het is echter hondenweer buiten en ik wil nog even in badjasmodus blijven. Ik wacht even met de wandeling.

Dat zal ik me echter beklagen.

Lagun kan Kasper niet verleiden tot een spel. Hij komt uitdagend met zijn flos voor Kasper hangen en gooit het touwtje zelfs even op zijn speelkameraad maar niks kan baten. Vreemd.

Wanneer ik de twee in de tuin laat en terwijl ik naar toilet ga, vindt Kasper de weg naar de composthoop. Hij is zichzelf tegoed aan het doen!

Hij probeert zich te verschuilen voor me onder de struiken op de hoop maar ik krijg het onder slijk en compost bedolven mormel toch te pakken en gooi hem er letterlijk af.

Ik ben razend en laat hem dat goed merken. Hij krijgt een zware negeerbeurt maar houdt niet op met piepen. Ook wanneer Bart thuis komt tegen de middag piept hij nog. Om furieus van te worden maar we houden allebei vol. We negeren hem.

Meteen na ons middagmaal nemen we Lagun, bij wie de wanhoop ook al in de ogen te lezen staat, en Kasper mee op een wandeling om af te koelen.

Kasper doet vier kakjes...

Nu piepen wij wel anders.